

Βαρῶσια 1 Οκτωβρίου 1946

Κύριον
Σίμον Μιχαηλίδην
Πεδουλάν.

Αγαπητέ μου,

Επιτέλους μετά από τόσο και τόσο καιρόν, κατά τον
οποῖον εστερούμεθα ειδήσεών σου παίρνουμε χθες το
γράμμα σου. Βέβαια το παιδί είναι πολυάσχολο. Είσαι
δικαιολογημένος. Μα τι να πω ὅμως εγώ για ασχολίες,
που αυτές τες μέρες ἤμουν κυριολεκτικῶς πνιγμένος
στη δουλειά.

Οποσδήποτε ας τα αφίσουμε αυτά.

Σήμερα είδα για πρώτη φορά στο Βαρῶσι τα λουλούδια
σου. Δεν ξαίρω ποτε ακριβῶς ἤρθαν μα πάντως αυτές
τες μέρες. Πρέπει τώρα να ἔρθει και η δική σου σειρά.

Ἄλλωστε σε πεθυμίσαμε αρκετά.

Ἐλαβα ὅλα τα αναγκαία μέτρα διὰ το κύριον (αν και
υστερόγραφον) μέρος της επιστολῆς σου οὕτως ὥστε να
το παραλάβω εν τάξει και ασφαλεί.

Δεν ξαίρω τι γίνεται με τα περιοδικά σου πάντως θα
εξετάσω και αν δεν ἔρθεις ως ὅτου σου γράψω θα μάθης
την τύχην των.

Σχετικῶς με τον φίλον μας, τον πρώην Γυμνασιάρχην μάθε
πως το ζήτημά του τέλιωσε μια για καλά και αυτό χάρις
εις τα κυκλοφορήσαντα τρία φυλλάδια εκ μέρους γονέων
κηδεμόνων αποφοίτων και μαθητῶν. Ο κ. Εμφιετζής νόμισε
πως θα μπορούσε να μας ταΐση κανέναν πιττούδιν και
να τον καλοκαθίση για κανένα ἀκόμα χρόνο. Η αντίληψις
αυτή εξήγηρε ολόκληρον την πόλιν και ἔτσι την προτεραίαν
της συνεδριάσεως της Εφορείας εκυκλοφόρησε ἕνα φυλλάδιο
διὰ να το ακολουθήσουν δύο δεύτερα την επομένην.
Συνέπεια τούτων ἦτο να σταματήση κάθε ιδέα επανακαθορισμοῦ
του. Ἐτσι ξεμπέρδεψε μια για καλά. Λυπούμαι που
δεν ἔχω πρόχειρα φυλλάδια να σου στείλω.